

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1404/2025
25.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Жељка Девчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 3 К 235/24 од 30.01.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 96/24 од 05.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Девчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 3 К 235/24 од 30.01.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 96/24 од 05.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 3К 235/24 од 30.01.2025. године, делимично је стављена ван снаге пресуда Основног суда у Руми бр.3К 120/23 од 26.09.2023. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Сремској Митровици бр.1 Кж1-30/24 од 05.03.2024. године, донета против окривљеног АА због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, а која се односи на кривичну санкцију, па је окривљени АА, осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци с тим да ће се изречена казна извршити без примене мере електронског надзора на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом о извршењу вансудских санкција и мера, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, остатак казне затвора ће издржати у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом одређено је да се време које је окривљени провео у притвору почев од 03.10.2023. године па до 04.10.2023. године, као и време проведено на издржавању казне по пресуди Основног суда у Руми бр.3К 120/21 од 26.09.2023. године, у периоду од 01.06.2024. године до 15.10.2024. године урачунава у изречену казну затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка у износу како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 96/24 од 05.08.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Делчића и пресуда Основног суда у Руми бр.3К бр.235/24 од 30.01.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног адвокат Жељко Девчић, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1) и 2), члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји као основан и побијане пресуде преиначи у ослобађајућу пресуду, јер у радњама окривљеног нема кривичног дела за које је осуђен.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП, која представљају законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако истакнуте повреде бранилац наводи да је изведеним доказима у поступку а пре свега испитивањем сведока оштећеног и ББ, затим окривљеног и на основу допунског налаза и мишљења вештака медицинске струке Раденка Вуковића јасно и недвосмислено утврђено, да је окривљени критичном приликом оштећеног ударио руком – песницом, што сам оштећени на главном претресу на записнику потврђује својим исказом, па је самим тим реч о кривичном делу из члана 122. став 1. КЗ, а којим наводима бранилац суштински оспорава утврђено чињенично стање и на основу сопствене оцене изведених доказа и чињеничних закључака другачијих од оних утврђених у побијаним пресудама извлачи закључак о непостојању овог кривичног дела, те суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Осим тога, бранилац указује да у конкретном случају нема противправности у радњама окривљеног јер је оштећени први физички напао окривљеног критичном приликом и да се окривљени удаљио од оштећеног, али да је оштећени дошао код окривљеног и физички га напао шрафцигером и убоо у леђа, које радње је предузео у нужној одбрани или крајњој нужди, којим наводима бранилац оспорава утврђено чињенично стање и на основу сопствене анализе изведених доказа односно сопствене оцене изведених доказа другачије од оне коју је суд дао, извлачи закључак о непостојању кривичног дела и евентуалном постојању блажег кривичног дела.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости означава да су побијаним пресудама учињене и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗК и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и исте образлаже.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којом су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 440. ЗКП то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише да је побиганим пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се побигане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, која повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим, у образложењу поднетог захтева бранилац не појашњава о ком незаконитом доказу се ради и у чему се огледа незаконитост.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, па је сходно томе Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Сходно изнетом, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, Врховни суд је, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић